

Stærkt punktum for festival

Menneske-ofring i Slagtehuset

PERFORMANCE

Den Internationale Video- og Performance-festival i Odense: Grande Finale. Urrpremiere på to workshop-forestillinger. Slagtehuset, Grønløkkevej.

Teater i en slagtehal? Ja, hvorfor ikke? Resultatet bliver i hvert fald derefter: Fornyende og utraditionelt, og det er, hvad teatret trænger til. Ca. 100 odenseanere – der var hverken hattedamer eller habitmænd iblandt – oplevede den første forestilling nogenst i Odense offentlige Slagtehus på Grønløkkevej. Og det bliver måske også den sidste og eneste.

Tre udenlandske teaterinstruktører havde blandt flere muligheder valgt netop Slagtehuset som ramme om deres tre workshops i anledning af Den Internationale Video- og Performance-Festival. Lørdag aften sluttede festivalen med en såkaldt Grande Finale. De tre workshops præsenterede resultatet af deres anstrengelser gennem knap to uger. Den ene performance, belgieren Michel Laubs, blev dog i sidste øjeblik rykket frem til om eftermiddagen og flyttet til kulturcentret Skibhus 17:48, så den gik avisens anmelder glip af.

Af de to performances på Grønløk-

kevej stod vestberlinereren C/O Caspars 45 minutter lange kraftfulde happening-agtige forestilling stærkest i billedet, ganske som det var tilfældet med hans tidligere live performance hos Banden.

Rød som en gris

Malet rød som en gris over hele kroppen ankom han som en anden Messias med en fakkelt efterfulgt af syv blåmalede, som strøede halm under kreatur-galgen og derpå rendte rundt som stukne grise, indtil de bevæbnet med jernstænger hamrede løs på jernrækværkerne, så det næsten lød harmonisk som klokkespil. Det var dog kun en stakket frist. Det øvrige lyd billede, elektronisk frembragt af Caspar selv, mindede om grisevæddeløb på en fiskekutter i stiv kuling. Caspar flygter, indfanges, bindes til en pæl, hænges på kreaturkrogen, klar til menneskeofring.

– Menneskeslagtning er jo et nærliggende emne, når rammerne er en slagtehal. Men meningen er ikke at agitere imod slagtning af dyr. Min performance handler mere om, at hovedpersonen bringer ild til et mistroisk folk, som ikke er parat til at modtage ilden og derfor ofrer ham. Faklerne symboliserer ikke ilden i konkret forstand, men snarere en følelsesmæssig, mental ild.

C/O Casper var selv ganske godt

tilfreds med det endelige resultat.

– Jeg havde skrevet et koncept inden festivalen. Opførelsen kunne selvfølgelig have været mere perfekt. Men vi er nået vidt i betragtning af, at jeg kun har haft 11-12 dage til at arbejde sammen med amatører, som ikke kendte hinanden på forhånd, og som aldrig har lavet performance-teater før. Mange af dem vidste ikke engang, hvad en performance er.

Tomhed

Næste forestilling, der var instrueret af norske Lisbeth Bodd, foregik udendørs på gårdspladsen bag tarmrenseriet. På et område, der var belagt med rødt tennisgrus og afgrænset af landmåler-treben. De otte aktører tumlede rundt i gakket gangart, mens finsk tale og senere russisk musik eller lignende volapyk drønedede ud af højttaleren. Så kom en mandsperson i hvid undertøj og hængte en fisk op på hvert treben. Til slut oplæstes noget på tysk, som åbenbart skulle give forestillingen en vis mening. Ifølge de tilstedeværende eksperter handlede den om tomhed. Ja tak.

Lad os nøjes med en rent deskriptiv omtale af denne »performangse«, så vi ikke generer en gruppe velmenende amatører unødigt.

A. W. Berthelsen

Vestberlinereren C/O Caspar satte punktum for performance-festivalen i Odense med en forestilling om menneskeofring i slagtehuset. Billedet er fra en af prøverne. Foto: Mikkel Østergård.